

**Mijn hoofd in de knoop en
mijn wereld op zijn kop.**

Mijn hoofd in de knoop en mijn wereld op zijn kop.

Wijnants Kelly

Uitgave 2025

ISBN:QRD3000000001497

Inhoud

Voorwoord.

Er was eens.

De rode, zachte broek.

Ik wil spaghetti !!!

De tekening aan de trap.

In de hoek.

Stil en verlegen dikkertje.

Op zoek naar genegenheid.

Verzamelingen.

Muziek.

Van dik naar dun.

De middelbare school.

De eerste psychologe.

Een eigen stekje.

Van verlegen naar openbloeien.

Psychische kwetsbaarheid.

Zeg maar dag tegen je rijbewijs.

Opleiding verpleging.

Deze job wou ik echt.

Samenwonen.

Welkom Ziva.
Afscheid van Tibo.
Het stemmetje.
Woezeligheid.
De eerste opname.
Over je grenzen gaan.
Rust in lichaam en geest.
Freeze-aanvallen.
Welkom Fristi.
Traumatherapie.
Time-out.
Spreek en je zal gezond worden.
Mijn herstel.
Tips.
Foto's.
Dankwoord.

Voorwoord

Ik heb mijn verhaal geschreven om mensen met een psychische kwetsbaarheid, eetstoornissen en/of autisme te steunen en te troosten. In mijn verhaal lees je hoe het allemaal begon, welke stappen ik gezet heb, hoe ik naar de toekomst kijk en welke tips mij geholpen hebben op deze mentale reis.

Mocht je klachten ervaren op psychisch of fysiek vlak, ga dan langs de huisarts en blijf niet met je klachten lopen.

De namen van alle personages zijn fictief wegens de wet op de privacy. Alvast veel leesplezier.

Er was eens...

Ik ben geboren in 1984. Ik was een premature baby die op zes maanden is geboren. Ik was bij mijn geboorte 31 centimeter en woog 1.100 gram. Mijn leven hing aan een zijden draadje, maar ik was toen al een vechtertje. Ik heb lang in de couveuse gelegen, want mijn longen waren nog niet volgroeid. Ik was een klein wonder, zeiden ze.

De rode, zachte broek.

Ik had van mijn grootmoeder een rood zacht broekje gekregen. Was het toeval of niet, maar de broek was te klein. Ik wou de broek niet meer loslaten. Deze broek werd mijn snoezeldoek. Mijn liefde voor die broek was zeer groot.

Overal waar ik was moest de broek mee. Ik heb deze met de “paasklokken” meegegeven samen met mijn fopspeen toen ik een jaar of zes was.

Ik weet het nog goed. Ik was gaan zitten in de veranda.

Ik had de broek en fopspeen op de tafel gelegd. Ik maar wachten en wachten, ze kwamen maar niet. Mijn moeder was me al even aan het zoeken, want ik antwoordde niet. Ik moest zo stil zijn zodat de klokken mijn spulletjes kwamen halen.

Achteraf kon mijn moeder er mee lachen, maar op dat moment zelf was ze ongerust omdat ze me niet vond.

Ik wil spaghetti !!!

Zo was mijn moeder eens ziek en lag ze in bed. Ik had zin in spaghetti.

Dit was namelijk mijn lievelingsgerecht toen ik een jaar of zes was.

Mijn moeder zei dat we geen spaghetti konden eten omdat we wat anders gingen eten. Ik bleef maar zeuren voor spaghetti. Niets werkte. Ik huilde, schreeuwde, ging op de grond liggen, maar mijn moeder was volhardend. Na een tijdje gaf ik dit gedrag op en kreeg ik een idee.

Ik krijg geen spaghetti, dan maak ik het zelf wel. Ik pakte de kookpot uit de lade. Ik ging op een stoel staan om de pot te vullen met water.

Ik zette de stoel daarna aan het kookvuur. Ik had uiteindelijk spaghetti gemaakt.

Mijn moeder was wakker geworden van een geluid.

Ze kwam de keuken binnen en vol verbazing zag ze me op de stoel staan. Ze wist even niet wat er aan het gebeuren was.

Ik vertelde haar dat ik spaghetti had gemaakt. Ze werd kwaad.

Ik mocht de hoek in als straf, maar ik had toch goed gekookt, want de spaghetti was beetgaar.

De tekening aan de trap.

Ik moet een jaar of acht geweest zijn en ik was gefascineerd door de houten trap. Dit is een zeer speciale trap met onderaan een uitgesneden vos die een vogel onder zijn poot heeft.

Ik wilde altijd de trap beklimmen via de vos. Mijn moeder had me al meermaals hier vanaf gehaald, maar ik was volhardend dus deed maar verder.